

‘Horen, zien, zwijgen...’

- De stilte voorbij –

Schrijver: Liva Joy
ISBN: 9789465120096
© Liva Joy

Inhoudsopgave

- 1 Lieve lezer
- 2 Voorwoord
- 3 Huiselijk geweld ontstaat nooit zomaar!
- 4 De impact van stalken
- 5 Jij reageert niet. Wat ik nu doe is jouw schuld. Dan had je maar moeten reageren.
- 6 Omgangsbegeleiding, advocaten, en zorgweigering
- 7 Wat je nooit voor mogelijk hield!
- 8 De rollercoaster
- 9 Rechtszaken en onderzoeken
- 10 Even ontladen
- 11 De eerste momenten van therapie en bevindingen op papier
- 12 Thuisondersteuning en een nieuwe juf met het hart op de goede plek
- 13 Van in de knoop, naar minder in de knoop...
- 14 Eindwoord
- 15 Disclaimer

Lieve lezer

Lieve lezer,

Het leven kan soms zo verschrikkelijk hard zijn en zo oneerlijk. Je zal momenten tegen zijn gekomen waar je compleet door van de kaart bent geweest. Situaties waarvan je niet meer wist wat je ermee aan moest. Momenten waarop je eigenlijk alleen nog maar huilen kon.

Je bent nooit alleen! Krop het niet op en sluit de wereld niet buiten. Probeer te praten met iemand die je vertrouwt. Het leven is veel te kort om opgesloten te zitten in pijnlijke momenten.

Lach, geniet, zing of dans. Doe wat je het allerliefste doet. Geniet van de mensen om je heen, of van de eerste zonnestralen van het jaar. Drink koffie met je vrienden (of thee), gewoon omdat dat kan. Ga er op uit! Spreek iemand aan waar je al ellendig lang een bepaalde aantrekkingskracht bij voelt.

Ben er voor elkaar. Met een lach en een traan!

Xoxo

Voorwoord

Soms beland je in een situatie waar je niet in had willen zitten. Je raakt ondergesneeuwd, of je zit in een achtbaan vol van emoties. Dieper en dieper zak je erin. Tot je geen uitweg meer ziet.

Soms denk je dat dingen mooi zijn, omdat ze op dat moment heel goed voelen. Soms heb je ook twijfels die allemaal weer verdwijnen als er een fijn moment is geweest. Houden we onszelf dan voor de gek of geloven we graag in het goede van een mens?

Soms ziet iets er voor de buitenwereld heel goed uit, maar gebeurt er binnen iets wat echt niet kan. Iets wat alle energie uit je weg trekt. Daarna gaan we gewoon weer de buitenwereld in alsof er niets is gebeurd. Volgende keer zal het vast niet meer gebeuren, toch?

Soms gebeurt er echt iets verschrikkelijks. Iets wat je nooit meer zal vergeten. Iets wat je machteloos doet staan. Wat dan?

'Waarom kan iets wat zo fout is toch zo moeilijk zijn om uit te spreken? Waarom zien we een verhaal als zijn woord tegen het hare? Waarom moet een heel jong meisje vreselijke dingen doorstaan?'

Huiselijk geweld ontstaat nooit zomaar!

Doe die deur open!

Doe die deur open nu!

Hallo reageer eens!!!!!!

Ga weg. Je bent hier niet meer welkom.

Doe die deur gewoon open. Dan praten we het uit.

Er valt niets meer uit te praten.

Alles valt op te lossen

Nee. Je bent te ver gegaan. Wij zijn uitgesproken. Als je nu niet gaat bel ik de politie voor je.

Ik blijf hier voor de deur staan. Ik kan nergens heen.

Bel je ouders. Ga weg hier!

Opendoen nu!

Doe eens normaal!

Open die deur!

Hou op met appen! Bel je ouders.

Zij kunnen je ophalen. Daar kun je heen.

Ik woon hier ook!

Niet meer! Dit kan zo niet langer door gaan. Ga weg!

Afgelopen anderhalf jaar ontstonden er vreemde situaties. Dingen waarvan ik in het begin niet doorhad dat dit zou gaan uitlopen in huiselijk geweld. Iedereen is wel eens boos. Iedereen ontploft wel eens. Iedereen gooit wel eens met deuren, of gooit wat kapot.

Hier sloop het er heel vreemd in. Het begon met wisselingen van stemmingen. Van stil, naar heel boos en letterlijk ontploffen. Na ontploffingen urenlang verdwijnen en voor niemand meer bereikbaar zijn, om dan vervolgens terug te komen alsof er niets was gebeurd.

Tot op een ochtend in alle vroegte werd aangebeld. Ik schrok wakker. Twee agenten aan de deur. Jij zat op het bureau en moest blijven voor observatie. Je had in alle vroegte mijn auto gepakt en had onderweg ruzie gehad met een vrachtwagenchauffeur. Je was in alle staten en oogde verward. Eenmaal op het bureau bleek je ook mijn tas met persoonlijke gegevens mee te hebben genomen. Identiteitsgegevens, bankpas, alle sleutels, en mijn verzekeringspassen. Na een lang gesprek over de afgelopen periode mocht ik op het bureau mijn spullen op komen halen, en ging jij door naar een ander bureau voor observatie en gesprekken. Eind van de dag kwam je weer naar huis en was het net of het nooit was gebeurd. Je ging door met je leven zonder er ook maar over te praten.